

mune, men der er altså her tale om en massefremstilling af breve, endda så meget, at det er forskellige personer, der har skrevet under, selv om det fremgår, at det er en bestemt person, der har fremsendt brevene.

Sådan noget synes vi selvfølgelig ikke er rimeligt, hverken over for den offentlige forvaltning, som skal spille tid på at sende alle disse papirer til de personer, eller over for de folk, der har skrevet under på en stillerliste. De oplysninger bruges så i en eller anden sammenhæng, hvor de måske kommer i strid med registerloven. Hr. Tom Behnke nævnte ordet magtesløshed, og man kunne jo tænke sig, at det stod bag, og at det var en af årsagerne til, at der var kommet alle disse brevskriverier.

Men vi kan støtte forslaget, og vi håber, at den bemyndigelse, der er lagt op til, bliver pillet ud.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til, jeg tror, det var alle Folketingets partier, der ville bidrage positivt til, at vi kunne få vedtaget lovforslaget om ændringer i lov om offentlighed i forvaltningen, når det drejer sig om aktindsigt i personalesager.

Det er rart, at der er så stor tilslutning til lovforslaget, som jo er et ret principielt lovforslag. Flere ordførere, bl.a. hr. Per Kaalund, var inde på det meget vigtige i, at der er fuld offentlighed i forvaltningen, fordi myndighederne træffer afgørelser, der har direkte virkning for borgerne. Derfor må der være den mest mulige adgang til offentlighed, når det drejer sig om så væsentlige afgørelser, som træffes af offentlige myndigheder.

Men vi har til gengæld også et andet princip, der må håndhæves, og det er retten til at have et privatliv også for offentligt ansatte. Fordi man er offentligt ansat, skal man ikke hænges offentligt ud, som jeg bl.a. har udtrykt det under debatten, der har stået på inden for det seneste år.

Den lov, som vi her behandler, er jo en lov af ældre dato, fra 1970, og først her i begyndelsen af indeværende år, altså næsten 27 år efter at loven er vedtaget, har vi oplevet, hvordan loven er blevet misbrugt til at forfølge enkelte offentligt ansatte, der ligger i frontlinjen i deres arbejdsopgaver i den offentlige sektor. Det er ikke acceptabelt, og det er baggrunden for, at regeringen tog initiativet til nedsættelse af arbejdsgruppen, der skulle se på justeringer af

lov om offentlighed i forvaltningen, sådan at offentligt ansatte også er i stand til at kunne leve godt og trygt med, at der er offentlighed i forvaltningen.

Jeg er glad for, at den arbejdsgruppe, som blev nedsat, og som ud over at bestå af repræsentanter for de offentlige arbejdsgivere også bestod af repræsentanter for de offentligt ansattes personaleorganisationer og repræsentanter for offentligheden i form af en repræsentation af Danske Dagblades Forening og Dansk Journalistforbund, nåede frem til enighed. Jeg synes, det er ganske flot, og jeg mener også, man bør kvittere arbejdsgruppens formand, højesteretsdommer Peer Lorenzen, for et godt stykke arbejde.

Det viste sig, da Justitsministeriet skulle udarbejde en vejledning på grundlag af den gamle lov, at der på ét felt var en direkte juridisk usikkerhed om, hvordan loven skulle forvaltes, nemlig når det drejer sig om personaleudviklingssamtaler. Her var det Justitsministeriets Lovafdelings konklusion, at man mente, at man kunne undtage personaleudviklingssamtaler fra adgang til offentlighed i forvaltningen efter § 13, stk. 1, nr. 6, i loven. Men til gengæld kunne vi ikke sige, om det var nagelfast, sådan at domstolene eller Ombudsmanden ville komme til samme konklusion.

Det var afgørende for regeringen, at der ikke måtte være tvivl om, hvorvidt en offentligt ansat kunne sætte sig til en personaleudviklingssamtale og komme med meget personlige oplysninger om sit syn på sin egen stilling og sin egen fremtid i den offentlige forvaltning og også om den kollegiale situation, uden at man havde en garanti for, at der ikke efterfølgende skulle kunne begæres aktindsigt fra en tredje part i de oplysninger, man videregav.

Det får vi med det her lovforslag. Det er af afgørende betydning også for en moderne personaleudviklingspolitik i den offentlige sektor, at vi har det som et personalepolitisk redskab, at der ikke efterfølgende skal være aktindsigt.

Jeg er meget enig med mange af de ordførere, der har knyttet principielle kommentarer til det, der vedrører princippet om mest mulig offentlighed.

Når det drejer sig om den indvending, som blev fremført – bl.a. af fru Birthe Rønn Hornbech og også af fru Gitte Seeberg, og jeg tror også, at hr. Søren Søndergaard var inde på spørgsmålet – om en ministerbemyndigelse, som ligger i lovforslaget, og som en enig